

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
ΧΑΡΙΤΙ ΘΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ

Αρ. Πρωτ.: 187

Ἐν Ἀρναίᾳ τῇ 23^η Μαρτίου 2026

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

(Ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν)

Πρὸς
τόν Ἱερό Κλῆρο,
τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες καί
τόν φιλόχριστο Λαό
τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀδελφοί μου καί τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὁλάκερη ἡ κτίση πλημμυρίζει ἀπό χαρά γιά τή λαμπροφόρο τοῦ Κυρίου μας Ἀνάσταση. Γιά τοῦτο καί ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία θριαμβευτικά ψάλλει: «Χαρᾶς τά πάντα πεπλήρωται τῆς Ἀναστάσεως τήν πείραν εἰληφότα», «Πλημμύρισαν τά πάντα ἀπό χαρά γευόμενα τήν ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως» (Ἀναστάσιμο Ἰδιόμελο τῶν Αἰῶνων, Ἦχος Γ').

Ὁ θάνατος νικήθηκε. Καί καμμιά νίκη δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ λαμπρότερη ἀπ' αὐτήν, γιατί ὁ ἄνθρωπος μπροστά σέ τίποτε δέ λυγίζει τόσο, ὅσο μπροστά στόν θάνατο, πού τώρα πλέον νικιέται.

Ἡ εἰκόνα πού προβάλλει σέ παγκόσμια κλίμακα μέ τά μνήματα, ἡ σιγή πού κυριαρχεῖ στά ἔμψυχα καί ἄψυχα κοντά στούς τάφους τῶν νεκρῶν, διαλαλοῦν ὅτι ὁ θάνατος ἀποτελεῖ γιά τόν ἄνθρωπο «τόν ἔσχατον ἐχθρόν» (*Α΄ Κορ. ιε΄ 26*)· τελευταῖο ἐχθρό ὄχι μόνο χρονικά, γιατί ἔρχεται στό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς τῶν βροτῶν, ἀλλά τελευταῖο, δηλαδή, ἀνίκητο. Καί θά ἔμενε ἀνίκητος, ἐάν ὁ Θεός δέν εὐσπλαχνιζόταν τό πλάσμα του, τόν ταλαίπωρο ἄνθρωπο.

Γιά τοῦτο, εἶναι πραγματικά μέγα Μυστήριον καί ὕψιστη προσφορά γιά τούς θνητούς τό γεγονός τῆς Αναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τόσο μάλιστα μεγάλο, ὥστε καί αὐτοί οἱ Ἀσώματοι Ἄγγελοι δέν μπόρεσαν νά τό κατανοήσουν (*Ψαλμ. ΚΓ΄*).

Τό γεγονός τῆς Αναστάσεως τοῦ Κυρίου βεβαιώνουν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί οἱ Μυροφόρες Γυναῖκες «γενόμεναι ὄρθρῃαι ἐπί τό μνημεῖον», «πού ἔφτασαν ἀξημέρωτα στό μνήμα» (*Λουκ. κδ΄ 22*)· τό βεβαιώνει ὁ ἐπιστήθιος, παρθένος μαθητής τοῦ Κυρίου ὁ Ἰωάννης, ἀλλά καί ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος «ἀναστάς ἔδραμεν ἐπί τό μνημεῖον», «σηκώθηκε κι ἔτρεξε στό μνημεῖο» (*Λουκ. κδ΄ 12*). Αὐτόπτες μάρτυρες ὑπῆρξαν καί οἱ ἄλλοι δέκα Μαθητές, πού ἦταν συγκεντρωμένοι στό ὑπερῶο «διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων», «λόγω τοῦ φόβου πού εἶχαν γιά τούς Ἰουδαίους» (*Ἰωάνν. κ΄ 19*), ὁ Λουκᾶς καί ὁ Κλεόπας πού τόν εἶδαν στήν ὁδὸ πρὸς τούς Ἐμμαούς καί «πεντακόσιοι ἀδελφοί» (*Α΄ Κορ. ιε΄ 6*). Τοῦτο τό γεγονός καί ἡ Ἐκκλησία, ἔχοντάς το σημαία καί λάβαρο, καλεῖ τά παιδιά της νά πανηγυρίσουν ὄχι μόνο τῆς Αναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τήν ἑορτή, ἀλλά καί τόν “αἶτον” τῆς προσωπικῆς τους ἀναστάσεως. Γιατί ὅταν ὁ Κύριος συνέτριψε τόν Ἄδη, εἶχε ἤδη ὑποσχεθεῖ στούς πιστούς «Τοῦτο δέ ἐστὶ τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με (Πατρός), ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τόν υἱόν καί πιστεύων εἰς αὐτόν ἔχη ζωὴν αἰώνιον, καί ἀναστήσω αὐτόν ἐγὼ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ», «Διότι αὐτό εἶναι τό θέλημα τοῦ Πατέρα μου, πού μέ ἀπέστειλε στόν κόσμον, ὥστε ὁ καθένας, πού ἔχει τά μάτια τῆς ψυχῆς καθαρά καί βλέπει μ' αὐτά τόν Υἱό καί πιστεύει σ' Αὐτόν, νά ἔχει ἤδη ἀπὸ τόν παρόντα βίον ζωὴν αἰώνιον. Καί ὁρισμένως ἐγὼ θά τόν ἀναστήσω ἔνδοξο κατὰ τὴν ἔσχατη ἡμέρα τῆς Κρίσεως» (*Ἰωάνν. στ΄ 40*).

Μέ κρατημένη τὴν ἀναπνοὴν μπρὸς ἀπὸ τόν ἄδειο τοῦ Κυρίου τάφο οἱ φύλακές του βλέπουν: «τά ὀθόνια κείμενα μόνα» καί «τό σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ... ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον», «βλέπουν τούς νεκρικούς ἐπιδέσμους νά εἶναι χάμω στό

μνημεῖο μόνοι χωρίς τό σῶμα», καί «τό ὕφασμα, μέ τό ὅποιο εἶχαν σκεπάσει τήν κεφαλή τοῦ Ἰησοῦ...νά εἶναι τυλιγμένο χωριστά κάπου ἐκεῖ» (Λουκ. κδ' 12 καί Ἰωάνν. κ' 5-7)!

Μέ κρατημένη τήν ἀναπνοή οἱ πιστοί διά μέσου τῶν αἰώνων μελετώντας τήν Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἀνάσταση βεβαιώνονται γιά τή δική τους ἀνάσταση καί ἀποβάλλοντας τόν φόβο τοῦ θανάτου πανηγυρίζουν θριαμβευτικά. Διπλῆ, λοιπόν, ἡ χαρά, γιατί διπλῆ καί ἡ νίκη. Διπλῆ ἡ Ἀνάσταση: Χριστοῦ καί ἀνθρώπου, διπλῆ ἐπομένως καί ἡ πανήγυρη!

Τοῦτο τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, τόσο πολύ ἐξετίμησε ὁ θεῖος Παῦλος καί τά ἀποτελέσματά του γιά τόν ἄνθρωπο τόσο κατενόησε, ὥστε ὀλόκληρο τό ΙΕ' (15^ο) κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς του τό ἀφιερώνει σ' αὐτό τό γεγονός καί μαρτυρεῖ μαζί μ' ἄλλα: «Νυνί δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο», «Τώρα ὁμως ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Χριστός ἔχει ἀναστηθεῖ ἀπό τούς νεκρούς, ἔγινε ἡ πρώτη ἀνάσταση γιά ὅλους τούς νεκρούς» (Α' Κορ. ιε' 20)!

Καί τό Βυζαντινὸ Ἀναλόγιο, πανηγυρίζοντας τή διπλῆ αὐτή γιορτή, τή στεφανώνει μέ θριαμβευτικούς ὕμνους κατά τήν ἀναστάσιμη Παννυχίδα: «Ἀναστάσεως ἡμέρα», ψάλλει, «ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν καί ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός ἡμᾶς διεβίβασεν», «Σήμερα εἶναι ἡμέρα Ἀναστάσεως... γιατί ὁ Χριστός καί Θεός μας ἀπό τόν θάνατο πρὸς τή ζωὴ καί ἀπό τή γῆ πρὸς τόν οὐρανὸ μᾶς ἀνέβασε». Καί μέ ἄλλο λόγο «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν· Ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν καί σκιρτῶντες ὕμνοῦμεν τόν αἴτιον», «γιορτάζομε τή νέκρωση τοῦ θανάτου, τήν καθαίρεση τοῦ Ἄδη· γιορτάζομε τό ξεκίνημα μιᾶς ἄλλης ζωῆς, τῆς αἰώνιας, καί μέ ἀνείπωτη χαρὰ ὕμνολογοῦμε τόν Αἴτιο».

Καί ἀκόμη «ὡς ὄντως ἱερά καί πανέορτος αὐτὴ ἡ σωτήριος νύξ καί φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως οὔσα προάγγελος», «ἀληθινά, ἱερὴ καί ἐξόχως πανηγυρικὴ εἶναι αὐτὴ ἡ σωτήρια καί πάμφωτη νύχτα, προάγγελος τῆς περίλαμπρης ἡμέρας τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως». Ἐπὶ πλέον ὁ Ἀναστάς Κύριος ὕμνεῖται ὡς «τόν Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς καί καταργήσας τόν θάνατον», «ὡς Ἐκεῖνος πού ἀνήγειρε καί ἀπάλλαξε τόν Ἀδάμ ἀπό τή φθορά καί κατάργησε τόν θάνατο». Τό δέ Πάσχα χαιρετίζεται ὡς «Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα τό πύλας ἡμῖν τοῦ παραδείσου ἀνοῖξαν», «Πάσχα τῶν πιστῶν· τό Πάσχα πού μᾶς ἀνοῖξε τίς θύρες τοῦ Παραδείσου».

Αὐτὴ εἶναι ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας! Αὐτὴ εἶναι ἡ προσφορά τοῦ Θεοῦ στους πιστούς! Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου μας πού ἐκπληρώθηκε, διά τῆς ὁποίας «νεκρωθέντες ἀνέστημεν καί ζωῆς ἠξιώθημεν», «ἂν καί ἡμασταν νεκροί, ἀναστηθήκαμε καί ἀξιωθήκαμε νά ἀπολαύσουμε τήν ὄντως ζωή». Αὐτὴ τήν προσδοκία τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως, τή

θεμελιωμένη στην Ανάσταση του Κυρίου μας, έρχεται η Όρθοδοξία, ως η Έκκλησία της Αναστάσεως, με όλη της την ψυχή και τη δύναμη να τη διακηρύξει με του Ίερού Χρυσοστόμου τη γραφίδα: «Εἰ δέ οὐκ ἐγείρονται (τά σώματα), διά τί ἠγέρθη ὁ Χριστός; διά τί ἦλθε; διά τί σάρκα ἀνέλαβεν, εἰ μή ἔμελλεν ἀναστήσειν σάρκα; οὐ γάρ ἐδεῖτο αὐτός, ἀλλά δι' ἡμᾶς», «Ἄν δέν ἀνασταίνονται τά σώματα, γιατί ἀναστήθηκε ὁ Χριστός; Γιατί ἦλθε στόν κόσμος; Γιατί προσέλαβε σάρκα, ἄν δέν ἐπρόκειτο νά ἀναστήσει τή σάρκα, δηλαδή τό ἀνθρώπινο σῶμα; Τοῦτο δέν τό χρειαζόταν Αὐτός, ἀλλά γιά μᾶς τό ἔπραξε»!

Αὐτή ἡ ὄντως ὑπαρξιακή ἐμπειρία τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς ὄθησε τόν ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς νά γράψει στό ὑπέροχο πόνημά του “Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος”: «Σέ τέσσερες μόνο λέξεις συγκεφαλαιώνονται καί τά τέσσερα Εὐαγγέλια τοῦ Χριστοῦ: Χριστός ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!... Σέ κάθε μιᾶ ἀπ' αὐτές εὐρίσκεται ἀπό ἓνα Εὐαγγέλιο, καί στά τέσσερα Εὐαγγέλια εὐρίσκεται ὅλο τό νόημα, ὅλων τῶν κόσμων τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁρατῶν καί ἀορατῶν. Καί ὅταν ὅλα τά αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου κι ὅλες οἱ σκέψεις του συγκεντρωθοῦν στή βροντή τοῦ πασχαλινοῦ αὐτοῦ χαιρετισμοῦ: “Χριστός ἀνέστη!”, τότε ἡ χαρά τῆς ἀθανασίας σείει ὅλα τά ὄντα, κι αὐτά ἐν ἀγαλλιάσει ἀπαντοῦν, ἐπιβεβαιώνοντας τό πασχάλιο θαῦμα: “Ἀληθῶς ἀνέστη!”».

Ἄς λάβουμε, λοιπόν, Ἀδελφοί, καί μεῖς μέρος στόν διπλό πανηγυρισμό! Ἡ Ἁγιωτάτη μας Ἐκκλησία γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο ψάλλει θριαμβευτικά τόν ἄφθαστο γιά τό γεγονός αὐτό ὕμνο: «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος», «Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ἀπό τούς νεκρούς καί καταπάτησε μέ τόν θάνατό Του τόν θάνατο, χαρίζοντας στούς φυλακισμένους στά μνήματα τήν αἰώνιο ζωή!».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΝΑΙ, ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἅγιον Πάσχα 2026

Μέ χριστονοσταλγικούς ἀναστάσιμους
πατρικούς ἀσπασμούς
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὀρους καί Ἀρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Σημείωση: Νά ἀναγνωσθεῖ εὐθύς μετά τήν ἀνάγνωση τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου τῆς Αναστάσεως Ἀκολουθίας.